

Motion

1981/82: 838

Bo Forslund m. fl.

Sysselsättningspolitiska åtgärder för Västernorrlands län

Bakgrund och lägesammanfattning

Västernorrland har under senare år drabbats av allt svårare sysselsättningsproblem. Under den senaste tolv månaders perioden har bilden ytterligare förmörkats på ett dramatiskt sätt. Problemen för stunden är större än någonsin tidigare men framför allt avtecknar sig i perspektivet två–fem år en hotbild där begreppet avindustrialisering får fog för sig.

I Länsprogram 80 påräknades i sysselsättningsprognosen fram till 1985 ett tillskott av drygt 6 000 arbetstillfällen och ett planeringstal för länsbefolkningen om 274 000 invånare. Dessa ökningstal befanns då vara otillräckliga för att klara jämna steg med riket i övrigt. I länsprogrammet står att det erfordras minimum 4 100 nya arbetstillfällen – utöver de prognosticerade 6 000 – för att uppnå riksmedeltalets förvärvsfrekvens. Länets eftersläpning skulle således bestå.

I det krisprogram som länsstyrelsen inlämnade till regeringen bara ett halvår senare hade sysselsättningsprognosen 1985 nedräknats med nästan hela ökningstalet. Det skulle i stort sett inte bli någon ökad sysselsättning över huvud taget.

Ytterligare ett halvår senare (hösten 1981) tvingades vi enligt 1981 års länsrapport konstatera att t. o. m. krisprogrammets bild av sysselsättningsutvecklingen var för ljus. Ytterligare bortemot 2 000 arbetstillfällen måste frånräknas. Den sysselsättningsbilden gjorde självfallet också de tidigare befolkningstalen helt inaktuella. I stället för en viss befolkningsökning kan länet nu se fram emot en befolkningsförändring av samma omfattning som under 1960-talets stora befolkningsminskning på över 7 000 personer.

Det utvecklingsperspektiv som här beskrivits skall ses mot bakgrund av att redan utgångsläget är osedvanligt tillspetsat. I december 1981 registrerades 6 193 arbetslösa. Antalet lediga platser uppgick till 329, vilket innebär ca 19 arbetslösa per ledigt jobb. Därutöver fanns ca 3 000 personer i beredskapsarbete eller arbetsmarknadsutbildning. Under 1981 berördes ca 4 000 personer i länet av varsel. Året innan var siffran inte ens 1 000. Befolkningen i länet minskade under 1981 med 740 personer, den högsta siffran bland alla Norrlandslän.

Till de drastiskt försämrade sysselsättningsutsikterna finns två huvudorsaker: stora svårigheter/strukturomvandlingar vid flera av länets större industrienheter och samtidigt utplaning av den offentliga sektorns tillväxt.

Bland problemen på industrisidan märks branscherna kemi, aluminium

och byggmaterial men självfallet i hög grad också skogen. Ett nytt inslag i bilden är anhopningen av problem till Sundsvallsregionen där flera tusen arbetstillfällen kan gå förlorade under 1980-talet, framför allt då inom de nyssnämnda branscherna samt inom dataområdet. I övrigt kvarstår problemen i övriga länsdelar: inlandet, Ådalen och Örnsköldsvik. Den senare orten drabbas bl. a. av NCB:s nedläggning i Köpmanholmen kommande halvårsskifte.

Skulle den hotbild som nu avtecknar sig bli verklighet kommer länet redan inom några få år att uppvisa svårigheter av en omfattning som vi i dag knappast känner inom landet, möjligen med undantag för Norrbotten. Inför ett sådant hot finns det anledning att även från nationell synpunkt ställa frågan om vårt ansträngda folkhushåll klarar bördan av ytterligare ett krislän i den klassen. Även från nationell synpunkt måste det därför framstå som angeläget att till varje pris förhindra att Västernorrland tappar sin industriella nivå på det sätt som nuvarande framtidsbild ger anvisning om. Därför framförs i denna motion krav på statliga insatser för bl. a. genomförandet av ett industrialiseringsprogram för länet.

Dessförinnan ges emellertid en närmare beskrivning av situation och utveckling inom områdena näringsliv, sysselsättning och befolkning.

Lägesbeskrivning – framtidsperspektiv

Näringsliv

Skogen är alltså ryggraden i länets näringsliv även om skogsindustrin passerats av verkstadsindustrin som den sysselsättningsmässigt största näringsgrenen. Verkstadsbranschen uppvisar nämligen i sig ett omfattande beroende av skogen.

Viktiga inslag i industribilden kommer också från kemibranschen med Kema Nords anläggningar i Sundsvall och Ånge, Berol Kemi i Örnsköldsvik samt från aluminiumbranschen med Gränges smältverk i Sundsvall. Båda dessa branschers bidrag till länets industristock ingår i den framtida hotbilden. Kemisidan dras f. n. överlag med svårigheter, något som bl. a. markeras av att samtliga enheter i landets petrokemiska centrum – Stenungsund – nu går med underskott. Att rationaliseringstankar väcks i ett sådant läge är självfallet naturligt, och i sådana sammanhang brukar äldre och mindre anläggningar komma till korta. Rent företagsekonomiska hänsyn kan här leda till strukturåtgärder med förödande verkan för den södra länsdelen.

Aluminiumsmältverket i Sundsvall har även det förts ut i osäkerhet sedan Gränges beslutat att förlägga sina vidare investeringar på aluminiumsidan till annan ort (Piteå).

På skogssidan förestår närmast nedläggningar i Köpmanholmen av NCB-ägda Forss fabriker med 650 anställda innan avvecklingen påbörjades.

Vidare kommer pågående strukturinvesteringar inom Sundsvallsdistriktet att medföra ett sysselsättningsbortfall om minst 600 arbetstillfällen. Då inräknas också nedläggningen av NCB:s fiberplattfabrik i Johannedal. En fortsatt nedgång av byggnadsverksamheten kan skapa ytterligare svårigheter också för exempelvis Gullfibers fabriker i Söråker.

För Ådalens del är framtiden på skogssidan alltså oklar. Huvudbeståndsdelar här är NCB:s anläggning för massa och säckpapper i Väja, massafabriken i Utansjö och sågen i Bollsta som båda ägs av Graningeverken samt SCA:s såg i Lungvik. Här saknas viktiga beståndsdelar för ett fungerande skogskombinat. Massan i området måste ges en vidare förädling genom investeringar i papperstillverkning.

Vid sidan om de större basindustrierna spelar också länets mindre industri en betydelsefull roll för sysselsättningen. Företagen med under 200 anställda sysselsätter mellan 25 och 30 % av industrins anställda. Antalet företagsenheter uppgår här till bortemot tusentalet. Branschdiversifieringen är emellertid otillräcklig, och många små företag är direkt beroende av de stora och ofta intilliggande enheterna. Företagen här utgör emellertid en bas och jordmån för olika slag av utvecklingspolitiska insatser.

Sysselsättning

Förvärvsfrekvensen i länet ligger sedan länge klart under genomsnittet för riket.

Industri och offentlig förvaltning exkl. samfärdsel svarar för ungefär lika stora sysselsättningstal, ca 30 000 vardera. Därefter följer i fallande rang handel, privata tjänster, byggnadsverksamhet, samfärdsel (inkl. post och tele) samt jord- och skogsbruk.

Sysselsättningen i länet förväntas, som ovan framhållits, minska under 1980-talets första hälft. Mest drabbade väntas Kramfors och Örnsköldsviks kommuner bli, huvudsakligen beroende på att industrisvårigheterna här åtföljs av ett svagt inslag från den trots allt stabiliserande offentliga sektorn. För Kramfors del förutses i stort sett vart fjärde industrijobb ha försvunnit under tioårsperioden 1975–1985.

Befolkning

Länets folkmängd uppgick vid årsskiftet 1981-1982 till drygt 267 000 invånare. Skulle de sysselsättningsprognoser som nu gäller bli verklighet kommer länet att avtappas på ca 1 000 invånare per år fram emot 1980-talets mitt.

Befolkningsminskningen skulle sålunda komma att accelerera från 1981 års siffra om drygt 700 i minskning. En sådan utveckling skulle självfallet medföra problem på många sätt. Den ogynnsamma åldersfördelningen förstärks ytterligare. Befolkningsgrupper med höga anspråk på samhällelig

service skulle andelsmässigt växa och bördan fördelas på färre yrkesverksamma. På arbetsmarknaden skulle vissa yrkeskategorier av nyckelkaraktär bli än svårare att attrahera, och glesbygdspolitiskt blir möjligheterna att tillgodose rimliga servicebehov ytterligare försvårade.

Befolkningsutvecklingen är en viktig riktningvisare i frågan huruvida utvecklingen går mot ökad regional utjämning eller om klyftorna ökar. Länets befolkningsminskning 1981 och utsikterna framöver kan då ställas mot det faktum att ökningen av antalet stockholmare blev större än ökningen av antalet svenskar under 1981! Landets största befolkningskoncentration växte alltså snabbare än landet som helhet, och bakom den tillväxten återfinns Västernorrland som en av de större bidragsgivarna!

Åtgärder

Alldeles självklart kan inte den framtidsbild godtas som officiellt prognosmaterial berättar om, i synnerhet inte som redan nuvarande situation är helt otillfredsställande. Åtgärder måste till på bred front och med verkan på både kort och lång sikt.

Skogen

Länet är ett av landets skogsrikaste procentuellt sett. Skogen är ett fundament för sysselsättningen direkt ute i glesbygderna och indirekt i kustens råvarubaserade industrier.

Skogsvården är emellertid eftersatt. Den representerar ett stort potentiellt sysselsättningsunderlag.

Länet har i Inland Y introducerat projektidén "Skogsvårdscentra" för en aktiv kontakt mellan arbetskraft och sysselsättningsunderlag i skogen. Tre sådana centra finns etablerade: i Ånge, i Sollefteå och i Ramsele. Ett fjärde planeras i Ullånger inom Kramfors kommun. Andra län har börjat anamma idén.

Det finns nu skäl att föra över idén från försöksstadiet till en reguljär insats på bred front, allmänt sett beträffande skogsvården och speciellt beträffande skogsvårdscentra.

I detta sammanhang bör också noteras att förutsättningarna nu förefaller betydligt klarare än ännu för bara ett par år sedan för en ökad introduktion av den s. k. Kanadatallen (*Pinus contorta*) i norrländskt skogsbruk. En bred belysning av detta trädslags möjligheter har bl. a. nyligen skett inom ramen för lantbruksuniversitetets verksamhet. Detta har, liksom erfarenheterna i länet, visat att en ökad plantering av Kanadatallen bör ske inom de norrländska länen. Knappast någon annan skoglig insats kan så i ett slag öka tillgången på skoglig råvara som detta. Samtidigt erhålls en mycket betydande sysselsättning i Västernorrland om en klart rimlig beskojning med Kanadatallen medges.

Skogsindustrin

För Västernorrland finns under resten av detta århundrade inget alternativ till skogen som huvudbas för den industriella sysselsättningen. Kan inte länets kvarvarande skogsnäring ges en säker och positiv utveckling saknas alla möjligheter att klara sysselsättningen. Däremot gäller inte motsatsen, att det räcker med att klara skogen. Därtill är problemen i övrig industri alltför stora.

I den södra länsdelen kommer ett fungerandeskogskombinat att stå färdigt när SCA slutfört sitt investeringsprogram norr om Sundsvall. I Ådalen däremot är osäkerheten fortfarande stor, och här måste staten som ägare till NCB ta ansvaret för att en positiv skogsindustriell utveckling kan säkras. Även i Örnsköldsvikområdet har staten sitt ansvar, dels såsom allmänt ansvarig för den sysselsättningspolitik som skall ta följderna av nedläggningen i Köpmanholmen, dels och framför allt som ägare till den aktuella fabriken.

På statsmakterna faller ansvaret att utan dröjsmål formulera den samlade åtgärdsbilden för branschen och sedan anvisa de resurser som åtgärderna påfordrar. För Ådalens del är statliga investeringar helt nödvändiga.

Övrig basindustri

Energikostnadernas betydelse för den industriella utvecklingen i norr har lyfts fram i blickfältet genom studier som gjorts på länsplanet. Av särskild betydelse är den energiförädlade industrin, där elektrisk energi utgör råvara, ofta i storleksordningen 20-50 % av förädlingsvärdet. Här ingår både elektrolytisk och elektrokemisk industri. Exempel på tunga produkter i dessa grupper är aluminium, klor och natronlut resp. ferrolegeringar och kisel. Energitillgången är en norrländsk resurs som kan få regionalpolitisk betydelse om en lämplig prissättning sker. Om en regionalpolitiskt motiverad, produktionskostnadsanpassad prisnivå för elektrisk energi kan skapas för Norrlandslänen kan utvecklingen av energiförädlade verksamhet möjliggöras och stimuleras där. Skapande av sysselsättning, utnyttjande och främjande av teknologiskt kunnande och ökande av exportindustrins kapacitet skulle bli följderna av detta.

Såsom framhållits i beskrivningen av näringslivet i länet ingår flera strategiskt betydelsefulla enheter inom kemi- och aluminiumbranscherna i bilden av framtida sysselsättningsshot. Det är i dag inte möjligt att exakt definiera vilka åtgärder som här skulle kunna vara verkningsfulla, men elprisutvecklingen framstår som en faktor av strategisk betydelse. För samtliga här berörda enheter skulle ett lägre elpris ha stor betydelse, i synnerhet som konkurrensen i hög grad kommer från Norge där elpriset är väsentligt lägre än hos oss. De fackliga organisationerna vid Kema Nord har också pekat på betydelsen av en elprissänkning. Prispåverkande ingrepp som

regionalpolitiskt instrument bör närmare studeras och komma till användning.

Mindre och medelstor industri

Länet räknar drygt 900 tillverkande företag av vilka bara en handfull har mer än 200 anställda. Här finns sålunda en god jordmån för olika slag av utvecklingsinsatser. Redan två nya arbetstillfällen i vart och ett av dessa företag skulle betyda nästan 2 000 nya industrijobb i länet! Det finns sålunda i allra högsta grad anledning att noggrant uppmärksamma de expansionsmöjligheter som här kan finnas. Sådana möjligheter finns! Därom vittnar bl. a. de goda erfarenheterna från projektet Inland Y 1976–1978 i vilket bl. a. ingick ett program för intensifierad företagservice. Där uppsöktes samtliga inlandsföretag av företagareföreningens/utvecklingsfondens konsulter som i samråd med företagsledningen kartlade tillgängliga expansionsmöjligheter. Resultatet blev en 15-procentig sysselsättningsökning bland dessa företag, trots rådande lågkonjunktur.

Inom länet utvecklas just nu planer på en ny samlad utvecklingsinsats riktad mot hela länets industri, ett treårigt industrialiseringsprogram för att möta den hotande avindustrialiseringen. I skisserna till detta program återfinns följande punkter.

Intensifierad företagservice

Erfarenheterna från Inland Y manar här till nya insatser. Med utvecklingsfonden som operativt ansvarig uppsöks företagen systematiskt, och i samverkan med företagsledningen kartläggs alla möjligheter till expansion. Syftet är här ytterst att på ett kvalificerat sätt tillvarata alla möjligheter till ytterligare sysselsättning bland länets befintliga industriföretag.

Starta eget

Hittillsvarande insatser från länets utvecklingsfond i syfte att förmå enskilda personer att starta företag har givit goda resultat. Utvecklingsfondens insatser på området utvidgas och fördjupas.

Nya marknader

Utvecklandet av nya marknader är ett viktigt inslag i industriell utveckling. I Västernorrland har flera åtgärder vidtagits för att höja beredskapen på detta område.

Särskilt kan här framhållas det inledda samarbetet över riksgrensarna i Mittnorden. Tillsammans med Jämtland har Västernorrland sedan några år tillbaka ett eget handelskontor i Trondheim, och liknande åtgärder förbereds

för den finska sidan. Vidare har inom Mittnordensamarbetets ram flera exportsymposier, branschträffar och mässaktiviteter genomförts. Fr. o. m. 1981 finns också ett gemensamt mittnordiskt företagsregister.

Ett grundligt uppbyggnadsarbete har sålunda ägt rum för att tillförsäkra länet de närmarknader som finns i de två nordiska grannländerna Norge och Finland. Insatserna har inte blivit mindre intressanta av att de norska oljeborrningarna utanför Mittnorge nu påbörjats och f. ö. också resulterat i fyndigheter.

Vad som nu emellertid behövs på detta område är ordentliga resurser för ett offensivt arbete från de plattformar som byggts upp. Nu finns organisationen, kontaktkanalerna, basfärdigheterna etc. men ännu inte den massiva resursinsatsen. Norsk offshoreverksamhet har ett utrustningsbehov som väl ansluter till den produktionsstruktur som stora delar av länets verkstadsindustri uppvisar.

Institutionella satsningar

Den norrländska industrins utveckling är i hög grad beroende av att vissa punktvisa satsningar av institutionell karaktär kommer till stånd. För Västernorrlands del återfinns här IUC (Industriellt utvecklingscentrum) i Skellefteå, där Västernorrlands läns landsting gick in som huvudman fr. o. m. 1981 mot att IUC vidgar sina insatser för länet. Resurserna för denna motprestation har emellertid varit begränsade, och här måste särskilda medel till.

Vidare finns i länet PGI (Plast- och gummitekniska institutet) vars betydelse kan bli stor med hänsyn till områdets framtidsprofil och den svaga uppbyggnaden av länets plastindustri. Andra institut av liknande karaktär om än mer blygsamma till sin omfattning är Systemtekniska institutet i Sundsvall samt Aluminiuminstitutet i Torpshammar, tillkomna efter initiativ på länsnivå.

För samtliga dessa organ skall alla möjligheter till resursmässig upprustning kartläggas och tillvaratas, inte minst IUC:s möjligheter att bidra på produktutvecklingssidan inom ramen för ett länsutvecklingsprogram.

I strävandena att organisera upp olika slags utvecklingsorgan ingår självfallet också ambitionen om ett regionalt utvecklings- eller investmentbolag. Att Västernorrland som enda län bland de fyra nordligaste skall sakna denna resurs är oacceptabelt mot bakgrund av de utvecklingsperspektiv som nu gäller. Anspråken från 1981 års krisrapport om 50 milj. kr. till detta ändamål ligger fast.

Nylokalisering/etableringskampanjer

Ett viktigt inslag i regionalpolitiken måste vara att fördela arbetstillfällen dit där de bäst behövs. Den funktionen har emellertid kommit att spela en

alltmer tillbakaflyttad roll sedan den industriella utvecklingen stagnerat. I det läge Västernorrland befinner sig i måste emellertid frågan om nylokalisering av företag återfå sin aktualitet. En särskild del av industrialiseringsprogrammet ägnas åt att på olika sätt främja etableringen av nya företag i länet.

Storföretagsnyttjande

Länets stora företag, SCA, MoDo, Graningeverken, Kema Nord och Hägglund & Söner t. ex., utgör viktiga resurser även i en vidare mening. Där finns kunnande, organisation, marknadskanaler etc. som skulle kunna bli till hjälp även för andra företag utan att sådan upplåtelse vore till men för storföretaget. Viss erfarenhet finns redan inom länet när det gäller att samspela med de större företagen, t. ex. inom ramen för arbetet i Kramforsgruppen, Köpmanholmengruppen, Ljungan 83 och Timråprojektet. Denna samverkan vidareutvecklas i ett länsperspektiv med aktivt deltagande i programarbetet från "tunga" representanter för länets näringsliv.

Medel till vissa pågående etableringsgrupper

Inom Kramfors och Köpmanholmen arbetar som nämnts två grupper med den speciella uppgiften att skapa ersättningssystem efter de strukturförändringar som drabbat bygderna i fråga.

I krisprogrammet med anledning av NCB-koncernens svåra läge tog länet bl. a. upp frågan om en förstärkning av Kramforsgruppens operativa resurser och en bas för den då under bildning varande Köpmanholmengruppens arbete.

Liksom SCA i Kramfors bidragit med 10 milj. kr. borde NCB ge samma stöd för verksamheten med ersättningssystem där. Vidare borde NCB med hänsyn till dimensionerna i sysselsättningsbortfallet i Köpmanholmen ge gruppen där 20 milj. kr. – Därefter har Köpmanholmengruppen fått 5 milj. kr. från NCB.

Nu yrkas att minst 10+15 milj. kr. ges för de båda gruppernas arbete. Den bedömning av medelsbehovet för Köpmanholmen som gjorts i en socialdemokratisk motion med anledning av den s. k. Hörneforspropositionen pekar på ett behov av 25 milj. kr. för enbart Köpmanholmenarbetet.

Tillskapande av nya industrimiljöer

Ett viktigt inslag i ett industrialiseringsprogram blir åtgärder som underlättar tillkomsten av nya industribildningar. Pågående uppförande av ett industricentrum i Ånge kan ses som exempel på detta. Mest aktuellt under de närmaste åren är därutöver att tillskapa ett industricentrum i Sollefteå och

att tillvarata den miljö som Sundsvalls Luftvärnsskår (Lv 5) lämnar efter sig när förbandet inom kort dras in. Omstruktureringen av förbandsområdet till en industriby kräver emellertid betydande resurser av olika slag och inte minst då pengar. Här har staten som ägare av anläggningen ett särskilt ansvar.

Övriga sysselsättningsskapande åtgärder

Utöver direkta insatser för industrins utveckling finns flera åtgärder i övrigt att vidta för att främja länets sysselsättning. Här läggs förslag till ett antal sådana åtgärder.

Vägar – järnvägar

Investeringar inom väg- och järnvägsområdet ger snabb sysselsättning. Dessutom är behovet härav stort på många håll i länet. I krisprogrammet för länet 1981 den 5 februari påyrkades 211 milj. kr. till ändamålet, varav 100 milj. kr. till ett industrispår Örnsköldsvik–Husum.

Vissa begränsade insatser har sedan dess beslutats, men kvarstående behov är omfattande, och en ram om 200 milj. kr. påfordras.

Turism

Turismens betydelse för sysselsättning och regional ekonomi i Västernorrland är betydande. En utredning på länsplanet visar att besöksnäringen genererar drygt 2 000 årsarbetstillfällen i länet. För länets primära rekreationsområde Höga kusten pågår nu arbetet med att ta fram ett samlat utvecklingsprogram. Arbetet är inne i sin slutfas, och som en väsentlig del i åtgärdsbilden föreslås tillskapet av en ordentlig boendeanläggning i Docksta. Den har kostnadsberäknats till ca 50 milj. kr. och beräknas ge helårsarbete åt 55 personer. För lönsam drift påfordras avskrivningslån i storleksordningen 20 milj. kr.

Geologin

Västernorrlands intresse från geologisk synpunkt har starkt ökat under senare år. Detta hänger samman med den vikt som alltmera tillmäts legeringsmetallerna. Hittills gjorda prospekteringar har varit lovande och ger anledning till en kraftfull insats inom området framdeles. Här erfordras långsiktiga och metodiska åtgärder inom flygprospektering, geokemi, blockletning m. m. För att driva frågan framåt krävs ytterligare prospekteringsresurser motsvarande 3 milj. kr. per år.

Offentlig förvaltning

En avstannande expansion av den offentliga sektorn är ett av huvudskälen till att den industriella tillbakagången nu väntas slå hårt mot Västernorrland. Det kan mot den bakgrunden vara naturligt att så långt möjligt möta svårigheterna med en maximal expansion av den offentliga sektorn i länet. I rådande samhällsekonomiska läge torde detta få anses vara liktydigt med omflyttning till länet av statlig verksamhet.

Här föreslås sålunda att frågan om ytterligare utlokalisering av statliga förvaltningsenheter tas upp till övervägande. En fortsatt utveckling av de till länet utlokaliserade statliga myndigheterna bör också befrämjas. Här måste särskilt uppmärksammas sådana planer på omfördelning av arbetsuppgifter som gör utlokaliseringarna mindre verkningsfulla.

Sammanfattning

Här ges en punktvis sammanfattning av de förslag som ovan framförts.

- Åtgärdsprogram för skogsnäringen utformas och inleds utan dröjsmål.
- Särskilda punktinsatser för övrig basindustri i Västernorrland övervägs, särskilt elprissättningen.
- 109 milj. kr. från staten till genomförandet av treårigt industrialiseringsprogram.
- 200 milj. kr. till vägar och järnvägar i länet.
- 20 milj. kr. till turistanläggning i Höga kusten.
- 9 milj. kr. till prospektering för legeringsmetaller (3 milj. kr./år x 3 år).

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställer vi

1. att riksdagen begär att regeringen vidtar riktade åtgärder personellt och ekonomiskt, ur tillgängliga regional- och arbetsmarknadspolitiska medel, i syfte att förstärka industristrukturen i Västernorrlands län i samarbete med länsorgan och näringsliv,
2. att riksdagen uttalar sig för att ytterligare utlokalisering av statliga förvaltningsenheter tas upp till övervägande.

Stockholm den 21 januari 1982

BO FORSLUND (s)

BENGT WIKLUND (s)

RUNE JONSSON (s)

NILS-OLOF GRÖNHAGEN (s)

STIG OLSSON (s)

MARTIN SEGERSTEDT (s)